

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12CoPr/6/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6716211538
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Katková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6716211538.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Katkovej a sudcov Mgr. Martina Štubniaka a Mgr. Janky Benkovičovej, v spore žalobcu KORO, s.r.o., so sídlom Chrenovisko č. 2674, 979 01 Rimavská Sobota, IČO: 36 029 190, právne zastúpeného Mgr. Ľudovítom Paulovičom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom M. Rázusa 19, 984 01 Lučenec, proti žalovanému W. Y., narodenému XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom R. č. XXX, XXX XX R., právne zastúpenému JUDr. Evou Fúčkovou, advokátkou, Advokátska kancelária so sídlom Hviezdoslavova 3, 979 01 Rimavská Sobota, o zaplatenie sumy 4.234,88 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 11Cpr/4/2016-179 z 22. marca 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen p o t v r d z u j e.

II. Žalovanému p r i z n á v a voči žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Zvolen (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom zo dňa 22. 03. 2018 žalobu žalobcu zamietol (I. výrok). O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovanému priznal proti žalobcovi právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu 100 % (II. výrok) a zároveň vyslovil, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (III. výrok).

2. V odôvodnení rozsudku prvoinštančný súd konštatoval, že žalobca podanou žalobou sa domáhal zaplatenia sumy 4.234,88 Eur z dôvodu, že žalovaný mu v pozícii jeho zamestnanca v pracovnej pozícii vodiča na základe pracovnej zmluvy zo dňa 27. 06. 2014 úmyselne spôsobil škodu tým, že dňa 01. 10. 2015 vážne poškodil zverené distribučné motorové vozidlo I. G., EČ: M.-XXXH., keď pri jeho vedení na predpísanej rozvoznej linke nereagoval na palubnú signalizáciu poklesu tlaku oleja v motore (a viedol vozidlo bez prítomnosti oleja v motore) a v dôsledku toho došlo k zadretiu a zničeniu motora. Motorové vozidlo takto viedol v hrubom rozpore so svojimi povinnosťami vyplývajúcimi zo smernice zo dňa 01. 07. 2014 o postupe práce vodiča distribúcie, s ktorou bol riadne oboznámený. Škodu spôsobil úmyselne, pretože vedel, že bez prítomnosti oleja v motore nevyhnutne dôjde k závažnému poškodeniu motorového vozidla a napriek tomu pokračoval v jazde. S hrozbou vzniku škody bol teda žalovaný plne uzročený, pričom žalovaná suma predstavuje náklady na opravu motorového vozidla bez DPH podľa faktúry č. 20160078 zo dňa 11. 03. 2016 vystavenej Autoservisom - C. T.. Žalobca poukazoval tiež na škodový zápis zo dňa 11. 03. 2016 a žalovanú náhradu škody žiadal od žalovaného s odkazom na ustanovenia § 178 ods. 1 a § 179 ods. 1 Zákonníka práce.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil v zmysle § 178 ods. 1, § 179 ods. 1, § 186 ods. 1 a 2, § 187 ods. 1, § 188 a § 191 ods. 2 a 4 Zákonníka práce. Dospel k záveru o nedôvodnosti podanej žaloby a jej zamietnutie zdôvodnil nasledovne:

„33. Dokazovaním bolo preukázané, že dňa 01. 10. 2015 došlo k poškodeniu motora motorového vozidla I. G. M. XXXH. patriaceho žalobcovi. V ten deň bol vodičom tohto motorového vozidla žalovaný. Podľa žalobcu žalovaný nereagoval na signalizáciu poklesu tlaku oleja v motore a tak spôsobil žalovaný žalobcovi úmyselne škodu v žalovanej výške 4.234,88 Eur. Žalobca v žalobe uviedol, že táto výška škody predstavuje vyfakturovanú sumu faktúrou č. 20160078 zo dňa 11. 03. 2016, splatnú 25. 03. 2016, ktorou C. T. - Autoservis v Rimavskej Sobote vyfakturoval žalobcovi náklady na opravu uvedeného motorového vozidla vo výške 5.081,86 Eur, z čoho suma 4.234,88 Eur je bez DPH.

34. Podľa názoru súdu žalobca nepreukázal vznik žiadnej škody - nepreukázal zaplatenie sumy 5.081,86 Eur a ani zaplatenie žalovanej sumy 4.234,88 Eur, ktorá bola žalobcovi vyfakturovaná C. T., v ktorého Autoservise bolo motorové vozidlo opravené. Keďže nebolo preukázané zaplatenie tejto sumy, nebolo preukázané zníženie majetku žalobcu o túto sumu.

35. Žalobca súdu nepredložil žiadny odborný posudok a ani žiadny znalecký posudok, ktorým by preukázal akým spôsobom došlo k poškodeniu motora a ktorým by bolo preukázané čo presne spôsobilo toto zničenie - poruchu motora. Svedok C. T. sa vyjadril, že on osobne rozmontoval motor a aj vymenil pôvodný motor za novo zabezpečený, použitý motor. Podľa svedka došlo k zhodnoteniu motorového vozidla, ale teraz s odstupom času sa to určiť nedá, lebo nie je známy údaj koľko kilometrov mal najazdených pôvodný motor a koľko mal kilometrov najazdený motor, ktorý bol do auta zamontovaný.

36. Podľa svedka C. T. k poškodeniu motora došlo vytečením oleja. Svedok C. T. uviedol, že presná príčina by sa dala určiť keby mal k dispozícii pôvodné, z motorového vozidla vymontované turbo. Bez toho sa to určiť nedá. Olej mohol vytečť za pol minúty, ale mohol vytekať aj niekoľko minút, čo znamená niekoľko kilometrov jazdy.

37. Žiadna zo sporových strán nenavrholo uskutočniť znalecké dokazovanie. Podľa názoru súdu zrejme hlavne z toho dôvodu, že už neexistuje pôvodný motor a pôvodné turbo, ktorého poškodením došlo k vytečeniu oleja z motora. Z toho istého dôvodu súd považoval za nevhodné vypočúvať ďalších svedkov, ktorí videli rozmontovaný motor v Autoservise C. T., a to či už zamestnanca žalobcu F. Y. a súdneho znalca V.. B. M.. Žalobcom nebola preukázaná skutočná výška škody. Skutočná výška škody by sa dala určiť - vypočítať odpočítaním hodnoty zhodnotenia motorového vozidla, ku ktorému malo dôjsť výmenou poškodeného motora za použitý motor.

38. Podľa názoru súdu žalobca jednoducho nepreukázal, že došlo k úmyselnému spôsobeniu škody žalovaným. Žalobca nepreukázal vôbec ani vznik škody, nepreukázal zaplatenie sumy vyfakturovanej súkromným podnikateľom C. T.. Nebola preukázaná ani skutočná výška škody. Táto by nebola preukázaná ani predložením výpisu z účtu, z ktorého by jednoznačne vyplývalo zaplatenie žalovanej sumy alebo celej sumy 5.081,86 Eur žalobcom súkromnému podnikateľovi C. T..

39. Pokiaľ by prichádzalo do úvahy posúdiť spor podľa § 186 ods.2 Zákonníka práce ako nárok na náhradu škody spôsobenej z nedbanlivosti, súd by takisto musel mať preukázanú jednoznačne výšku skutočne spôsobenej škody, lebo pokiaľ by skutočne spôsobená škoda bola nižšia ako 4-násobok priemerného mesačného zárobku žalovaného pred porušením povinnosti, súd by nemohol žalovaného zaviazat' na zaplatenie celého 4-násobku priemerného mesačného zárobku.

40. Súd zamietol aj návrh žalovaného - právnej zástupkyne žalovaného na predloženie listinných dôkazov - nákladových listov, lebo k tomu právny zástupca žalobcu súdu predložil vyjadrenie mzdovej účtovníčky zo dňa 28.2.2018, podľa ktorého nákladové listy vozidla M. XXXH. za obdobie od 01. 09. 2015 do 01.10.2015 nie je možné predložiť, lebo už boli skartované.“

4. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ustanovenia § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) konštatujúc plný úspech žalovaného v spore a citujúc súčasne znenie ustanovení § 262 ods. 1 a 2 CSP.

5. Proti rozsudku prvoinštančného súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že uloží žalovanému povinnosť zaplatiť žalovanú sumu 4.234,88 Eur (a náhradu trov konania v rozsahu 100 %), resp. ak by mal odvolací súd preukázané iba

nedbanlivostné zavinenie škody žalovaným, navrhol ho zaviazat' na zaplataenie sumy 3.102,92 Eur (a takisto na náhradu trov konania v rozsahu 100 %). Alternatívne navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť vec prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. V odvolaní žalobca nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že nepreukázal vznik a výšku škody, pretože predložil škodový zápis zo dňa 11. 03. 2016, v ktorom žalovaný uznal svoje zavinenie na vzniknutej škode a aj jej výšku 4.234,88 Eur. Vzhľadom na to, že zápis žalovaný dobrovoľne a bez výhrad podpísal, nemal dôvod ponechávať si poškodený motor, resp. turbo na účely prípadného znaleckého dokazovania. S týmto dôkazom sa prvoinštančný súd nevysporiadal. Na preukázanie vzniku a výšky škody navyše predložil faktúru vystavenú dodávateľom Autoservis - C. T., ktorú mu riadne uhradil a to počas konania nebolo vôbec sporné. Úhrada navyše vyplýva aj z bankového výpisu, ktorý prikladá k odvolaniu. Pokiaľ ide o zavinenie žalovaného na vzniknutej škode, svedkovia U. W. ako aj C. T. potvrdili, že na prístrojovej doske motorového vozidla je signalizácia hladiny oleja v motore informujúca vodiča o jeho nedostatku, čo žalovaný ignoroval a vo vedení vozidla pokračoval. Napriek tomu, že žalovaný má dostatočné znalosti a skúsenosti s motorovými vozidlami a bol o nedostatku oleja v motore informovaný signalizáciou a napriek tomu vozidlo nezastavil, musel mať vedomosť o tom, že pri pokračovaní v jazde dôjde k zadretiu motora. Súd prvej inštancie mal vypočítať aj navrhovaných svedkov F. Y. a B. M., lebo títo podľa svedka C. T. mali byť pri rozoberaní motora, resp. mali mať vedomosť o rozsahu poškodenia vozidla a mohli potvrdiť pre rozhodnutie dôležité skutočnosti. Napokon súd prvej inštancie porušil jeho procesné práva, lebo postupoval na pojednávaní dňa 22. 03. 2018 v rozpore s ustanovením § 182 CSP, keď neumožnil jeho právnomu zástupcovi záverečné zhrnutie a vyjadrenie sa k veci.

7. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním zo dňa 21. 05. 2018. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu potvrdil a priznal mu trovy odvolacieho konania.

8. Podľa žalovaného súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam a vykonanie ďalších dôkazov by bolo neúčelné, pretože žalobca od počiatku neprodukoval dôkazy, ktorými by preukázal základné predpoklady všeobecnej zodpovednosti zamestnanca za škodu podľa § 179 Zákonníka práce. Výšku škody žalobca preukazoval len predmetnou faktúrou, avšak postup a spôsob výpočtu škody upravuje vyhláška č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku. Išlo o ojazdené, denne používané motorové vozidlo, bolo potrebné zohľadniť jeho amortizáciu, a preto súd prvej inštancie správne konštatoval nepreukázanie výšky skutočnej škody, ktorú nepreukazuje samotný škodový zápis, resp. faktúra bez znaleckého posudku. Ak žalobca predložil iba faktúru a nedoložil dôkaz o technickom stave motorového vozidla pred poškodením (stav tachometra a iné parametre nevyhnutné k výpočtu skutočnej škody), išlo o hlavný dôvod pre zamietnutie žaloby a tak rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je založené na nesprávnom právnom posúdení veci. Nebolo preukázané ani jeho zavinenie na vzniknutej škode, keďže svedok C. T. vysvetlil, že stav oleja nesignalizuje červená výstražná kontrolka, ale kontrolka žltej farby znamenajúca potrebu skontrolovať pri najbližšom zastavení stav oleja, tento typ vozidla nemá snímač tlaku oleja v motore a vodič tak nemá šancu zistiť, či mu maže motor alebo nie. Svedok tiež uviedol, že v tomto type vozidla ide o „chorý“ motor, ktorý nevydrží, lebo je výrobcom vzhľadom na svoju konštrukciu výkonnostne predimenzovaný s tým, že presná príčina úniku oleja by bola zistiteľná, iba ak by ešte bolo k dispozícii turbo z poškodeného vozidla. V čase podpisu škodového zápisu dňa 11. 03. 2016 mal tesne pred dôchodkom, žalobca mu hrozil výpoveďou a nevyplatením mzdy a preto zápis podpísal. Pred podaním žaloby mu ešte žalobca zrazil zo mzdy bez právneho dôvodu sumu 1.195,32 Eur, i tak sa v konaní domáhal celej fakturovanej sumy bez DPH. K zadretiu motora došlo dňa 01. 10. 2015 a žalobca s ním neprerokoval zodpovednosť za škodu, i po tejto udalosti mu zveril iné motorové vozidlá a až po oprave vystavil dňa 11. 03. 2016 škodový zápis. Nakoľko až po piatich mesiacoch ho žalobca žiadal o zaplataenie škody, likvidátor poisťovne, s ktorou mal uzavretú zmluvu o poistení zodpovednosti za škodu, nemohol už vec vyriešiť ako poisťnú udalosť. Podľa žalovaného ani vypočítaním ďalších žalobcom označených svedkov by sa nepreukázala skutočná škoda, ich výpovede by mali význam len ak by výšku skutočnej škody žalobca preukázal. Napokon nesúhlasil ani s tým, že žalobcovi bolo odňaté právo realizovať záverečné zhrnutie návrhov a vyjadrenie sa k dokazovaniu a právnej stránke veci, lebo jeho argumentácia bola od začiatku totožná a nemenná.

9. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného k jeho odvolaniu nevyjadril.

10. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP) vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP.

11. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu potrebnom pre rozhodnutie a dospel aj ku správnym skutkovým zisteniam, ktoré po právnej stránke takisto správne posúdil. Pretože aj odôvodnenie rozsudku prvoinštančného súdu spĺňa zákonné kritéria odôvodnenia uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP, odvolanie žalobcu vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné.

12. Pokiaľ ide o konkrétne odvolacie námietky, odvolací súd z obsahu spisu nezistil, že by súd prvej inštancie nerešpektoval, resp. porušil procesné práva žalobcu vyplývajúce z Civilného sporového poriadku. Naopak, prvoinštančný súd vytvoril žalobcovi všetky podmienky pre plnú realizáciu jeho procesných oprávnení, a preto prijaté rozhodnutie nemožno označiť za také, ktoré by bolo výsledkom vadného procesného postupu. Konkrétne v tomto ohľade žalobca tvrdil, že mu bolo upreté právo zhrnúť na záver svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci.

13. Podľa ustanovenia § 182 CSP, ak súd pojednávanie neodročí, pred jeho skončením vyzve strany, aby zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci. Ak po vyjadrení strán súd nepovažuje za potrebné vykonať ďalšie dôkazy, uznesením vyhlási dokazovanie za skončené.

14. Odvolací súd zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 22. 03. 2018 zistil, že v záverečnej fáze pojednávania súd prvej inštancie poučil obe strany právne zastúpené advokátmi podľa ustanovenia § 182 CSP, následne im dal priestor na vyjadrenie, ktorý využil tak právny zástupca žalobcu ako aj právna zástupkyňa žalovaného, uznesením zamietol návrhy žalobcu aj žalovaného na doplnenie dokazovania, vyhlásil dokazovanie za skončené a vo veci vyhlásil rozsudok. Odvolací súd takto zápisnične zaznamenaný procesný postup overil aj prostredníctvom zvukového záznamu z pojednávania vyhotoveného podľa § 98 ods. 1 CSP a konštatuje, že tento len potvrdzuje popísaný v zásade procesne bezchybný postup prvoinštančného súdu plne zodpovedajúci ustanoveniu § 182 CSP (v tomto smere zápisnica i zvukový záznam obsahujú len zrejmu nesprávnosť, že bolo dané poučenie podľa § 182 ods. 1 CSP, hoci ustanovenie § 182 CSP sa v skutočnosti na odseky nečlení) nazvanému v zákone ako „Záverečné reči a skončenie dokazovania“. Konajúci zákonný sudca v tejto súvislosti výslovne a zreteľne uviedol číselné označenie tohto ustanovenia a hoci ho necitoval v úplnom zákonomnom znení, obom právnym zástupcom v dôsledku toho postupu muselo byť (resp. prinajmenšom by malo byť) zrejmé, že súd prvej inštancie im práve dáva priestor na záverečné slovo. Toto následne právny zástupca žalobcu aj skutočne realizoval a v rámci toho navrhol doplniť dokazovanie o výsluch svedkov F. Y. a B. M.. Súd prvej inštancie ďalšie dokazovanie nepovažoval za potrebné a tak opodstatnene postupoval plne v súlade s citovaným ustanovením a uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené. Nešlo teda o prípad, že by strana žalobcu vôbec nemala možnosť prezentovať súdu prvej inštancie svoje konečné stanovisko, kedy by bolo možné súhlasiť, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolací súd sa preto nemohol stotožniť s výhradou, že žalovaný mal v podstate v spore úspech na úkor porušenia procesného práva žalobcu.

15. Čo sa týka odvolacích námietok týkajúcich sa podstaty sporu, jeho vecnej stránky, odvolací súd sa v podstatných bodoch stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie uvedenými v zdôvodnení žalobu zamietajúceho rozsudku. Súd prvej inštancie zistil v nadväznosti na dôkazné návrhy oboch strán všetky rozhodujúce skutočnosti umožňujúce mu právne posúdenie relevantných tvrdení žalobcu aj žalovaného. Je pravdou, že nevykonával všetky najmä (napokon v spore neúspešným) žalobcom navrhované dôkazy, ale svoj postup náležite obhájil v 37. odseku odôvodnenia rozsudku a s týmto postupom sa aj odvolací súd stotožňuje ako s dôvodným, lebo za danej dôkaznej situácie by vypočutie žalobcom označených svedkov nemohlo nič zmeniť na nedôvodnosti žaloby.

16. Základom pre (vy)riešenie tohto sporu bolo totiž zodpovedanie skutkovej otázky, ako vlastne, teda z akého dôvodu a za akých okolností došlo dňa 01. 10. 2015 k takému rozsiahlemu úniku oleja z motorového vozidla žalobcu (ktoré v tom čase viedol žalovaný ako vodič v rámci výkonu práce pre žalobcu ako svojho zamestnávateľa), že to v konečnom dôsledku viedlo k „zadretiu“ motora a tým k poškodeniu motorového vozidla. Podľa žalobcu k tomu došlo konaním žalovaného

(dokonca úmyselným), ktorý nevenoval pozornosť signalizačnej kontrolke stavu oleja na palubnej doske motorového vozidla a napriek tomu pokračoval v jazde, čím spôsobil uvedené poškodenie vozidla - jeho motora, vyžadujúce si náklady na opravu v žalovanej výške 4.234,88 Eur (plus DPH).

17. Rešpektujúc pôvodné dôkazné návrhy strán súd prvej inštancie opodstatnene nevykonával ďalšie dôkazy (i keď sa podľa § 316 ods. 1 CSP jednalo o tzv. individuálny pracovnoprávny spor, v rámci ktorého ich podľa § 319 CSP mohol vykonať i bez návrhu) vrátane tých, ktoré v rámci záverečných rečí navrhli obe strany a tak mal súd prvej inštancie na vyriešenie tejto otázky k dispozícii len nepriame dôkazy (nepočítajúc výpoveď žalovaného), ktoré ale vzhľadom na vtedajší stav veci ako podklady pre spravodlivé rozhodnutie postačovali.

18. Odvolací súd konštatuje, že za rozhodujúci z nich možno považovať výpoveď svedka Petra Nováka, ktorý poškodené motorové vozidlo ako špecialista na motory opravoval. Je samozrejmé, že (aj) tento dôkaz bolo treba vyhodnotiť v spojení s ostatnými dôkazmi vzťahujúcimi sa na túto otázku, ale treba zdôrazniť, že výsluch menovaného svedka najviac prispel k ozrejmieniu toho, čo sa vlastne s predmetným motorovým vozidlo v daný deň mohlo stať. Išlo o pomerne vysoko odborne zdatného svedka a tento aj pre laika v oblasti automobilizmu zrozumiteľne vysvetlil, že na motorovom vozidle došlo k zadretiu motora kvôli úniku oleja, ktorý bol spôsobený poruchou („odletením“) inej súčiastky tzv. turba, čo je v podstate bežná vec a stáva sa viackrát. Zadretie motora je potom závislé od intenzity úniku oleja počas jazdy vzhľadom na rozsah poškodenia turba a od toho, ako rýchlo dokáže vodič s vozidlom v takom prípade zastaviť. Presný mechanizmus za aký čas olej v danom prípade vytiekol, by bolo možné určiť len podľa stavu poškodenia turba, ktoré bolo v danom čase v motorovom vozidle, ale táto súčiastka už nie je k dispozícii (a teda znalecké dokazovanie by nemalo podklady pre sformulovanie určitého pre spor relevantného záveru). Bez toho sa nedá určiť, či žalovaný ako vodič mal dostatok času zareagovať na žltú kontrolku upozorňujúcu na pokles hladiny oleja, pretože autá tohto typu nemajú štandardne ako v iných vozidlách červenú kontrolku signalizujúcu pokles tlaku oleja. Rozdiel je v tom, že kým štandardná červená výstražná kontrolka vo väčšine vozidiel informuje o nutnosti okamžitého zastavenia vozidla, žltá v inkriminovanom vozidle len upozorňuje na potrebu kontroly tejto kvapaliny pri najbližšej zastávke a jej inicializácia vôbec nepodáva informácia o tom, či motor „maže“ (jednoducho či je tam dostatočný tlak oleja ako to zobrazuje červená kontrolka v iných typoch vozidiel). Ďalej podľa svedka motory v tomto type vozidla sú príliš silné na ich konštrukciu, čo spôsobuje preťažovanie turba, ktoré navyše mohol spôsobom jazdy preťažiť niektorý predchádzajúci vodič jazdiaci na tomto poškodenom vozidle a to sa nemusí prejavíť na motore (stave oleja v ňom) okamžite ale s rôznym časovým odstupom. Svedok totiž potvrdil aj žalovaným uvádzanú skutočnosť, že vo firme žalobcu bolo zavedenou praxou používanie motorových vozidiel viacerými vodičmi, a teda logicky podľa odvolacieho súdu turbo mohol preťažiť (poškodiť) iný prv na vozidle jazdiaci vodič a následok toho sa prejavil až v čase, kedy vozidlo viedol dňa 01. 10. 2015 žalovaný. Ani svedok U. W., ktorý prišiel na miesto samé odtrhnúť žalovaného po predmetnej poruche, nevedel vzhľadom na rozsah znečistenia vozidla olejom povedať, ako dlho olej z vozidla unikal a či tak žalovaný mohol vzhľadom na varovnú kontrolku zastaviť vozidlo včas, aby k zadretiu motora nedošlo.

19. Pokiaľ potom vo vzťahu k škodovému zápisu zo dňa 11. 03. 2016 aj štatutárny zástupca žalobcu potvrdil, že jeho text bol pripravený bez prerokovania so žalovaným, a tak tento ho mohol buď ako celok podpísať alebo nie, je uveriteľným vysvetlenie žalovaného, že k jeho podpisu pristúpil v obave z výpovede zo strany žalobcu a snád i v domnení, že škoda bude uhradená z jeho poisťky (ktorú mal uzavretú vo vzťahu k svojej prípadnej zodpovednosti za škodu spôsobenú v rámci zamestnania u žalobcu). Je pravdou, že prvoinštančný súd sa zabudol v odôvodnení rozsudku vyjadriť k tomuto dôkazu, ale robí tak v súlade s ust. § 387 ods. 3 prvej vety CSP, na tomto mieste odvolací súd konštatujúc, že obsah tejto listiny nepovažuje za zodpovedajúci objektívne v tom čase existujúcej realite, a to vzhľadom na štatutárnym zástupcom žalobcu uvádzaný kontext vzniku jej obsahu (tiež absenciu výpovede pôvodne žalobcom navrhovanej svedkyne V. Z. podpísanej na tomto zápise, keď žalobca od jej vypočutia ustúpil), vyjadrenie žalovaného a najmä fakty vyplývajúce z výpovede svedka C. T.. Inými slovami, skutočnosti plynúce z výpovedí uvedených svedkov podľa odvolacieho súdu „mažú“ vierohodnosť a pravdivosť v zápise uvedených okolností, škodový zápis v týchto súvislostiach, nie je podľa odvolacieho súdu tým „korunným“ dôkazom, ktorý by mal potvrdzovať v zásade splnenie všetkých predpokladov zodpovednosti žalovaného ako zamestnanca za žalovanú škodu.

20. Podľa ustanovenia § 179 ods. 1 Zákonníka práce, zamestnanec zodpovedá zamestnávateľovi za škodu, ktorú mu spôsobil zavineným porušením povinností pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním. Zamestnávateľ je povinný preukázať zamestnancovo zavinenie okrem prípadov uvedených v § 182 a 185.

21. Podľa citovaného ustanovenia je (všeobecná) zodpovednosť zamestnanca za škodu viazaná na kumulatívne (súčasné) naplnenie nasledovných podmienok:

- 1/ existencia pracovnoprávneho vzťahu,
- 2/ vznik škody na strane zamestnávateľa,
- 3/ porušenie povinnosti zamestnancom pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním,
- 4/ príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti a vznikom škody,
- 5/ zavinenie zamestnanca.

22. Za hore popísaného stavu veci súd prvej inštancie správne uzavrel, že žalobca nepreukázal (úmyselné) spôsobenie škody žalovaným vo vzťahu k žalobcovi, k čomu odvolací súd dodáva, že okrem prvého atribútu (pracovnoprávneho pomeru medzi žalobcom a žalovaným v čase vzniku škody) nebolo preukázané naplnenie ani jednej z ďalších štyroch podmienok vyžadovaných týmto ustanovením na nastúpenie zodpovednosti žalovaného ako zamestnanca.

23. Žalobca síce preukázal škodu na svojom majetku, ale nepreukázal výšku skutočnej škody, za ktorú zodpovedá zamestnanec podľa § 186 ods. 1 Zákonníka práce. Skutočnou škodou sa totiž rozumie rozdiel medzi majetkovým stavom pred a po škodnej udalosti, čo by v danom prípade škody na motorovom vozidle bolo určiteľné len tak, ako to v podstate uvádza aj prvoinštančný súd, t.j. porovnaním všeobecnej hodnoty vozidla pred opravou a po oprave zahŕňajúcim aj vyriešenie otázky eventuálneho „zhodnotenia“ vozidla opravou vzhľadom na prevedenú výmenu motora. Preto je treba len dať za pravdu súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal „škodu“ dokazovanú vystavenou faktúrou za opravu (a jej následnou úhradou).

24. Takto by bolo možné ísť rad radom ohľadne ostatných zákonných podmienok vzniku prípadnej zodpovednosti žalovaného, čo ale odvolací súd považuje za zbytočné rozsiahle opisovať, ak už jedna (konkrétne druhá v poradí) z kumulatívne vyžadovaných podmienok podľa § 179 ods. 1 Zákonníka práce naplnená nebola. Preto len v stručnosti odvolací súd poukazuje na to, že na základe vykonaných dôkazov nemožno prijať ani aspoň ako nanajvýš pravdepodobné (keď už nie s veľkou mierou istoty dané, t. j. preukázané) to, že žalovaný vodiac nevedno ako dlho len signalizáciu žltej kontrolky oleja na vozidle nezastal na v tom čase pomerne frekventovanej ceste v zásade okamžite, kedy mal súčasne vedieť, že inak zadrie motor.

25. Podľa odvolacieho súdu žalovaného nemožno viniť za súčasnej dôkaznej situácie z porušenia nejakej konkrétnej povinnosti, rovnako ako ho nemožno viniť z toho, že v konečnom dôsledku došlo k poškodeniu motorového vozidla. Prvotnou príčinou škody v tomto prípade nebolo to, že žalovaný podľa žalobcu nezastal s vozidlom včas, ale v presne nezistenom čase predtým nastalé poškodenie turba (tiež v presnejšie nezistenom rozsahu), ktoré potom bolo príčinou poškodenia motora. A na tejto kauzalite skutočne nemožno vidieť zavinenie žalovaného (žalobca ani len netvrdil, že to bol práve žalovaný, kto svojou jazdou poškodil turbo), toto by bolo možné zvažovať len vo vzťahu k tomu, či mohol zabrániť poškodeniu motora, pričom z vykonaného dokazovania vyplynul skôr ten záver, že pokiaľ predtým s dotknutým motorovým vozidlom jazdili viacerí vodiči zamestnaní u žalobcu (nielen žalovaný), bolo skôr náhodou ako zákonitým dôsledkom to, že práve v čase vedenia vozidla žalovaným (a nie iným zamestnancom žalobcu) došlo kvôli poruche turba k vytečeniu oleja a zadretiu motora. Podľa názoru odvolacieho súdu nebolo tak v konaní preukázané porušenie povinnosti žalovaným, jeho zavinenie a ani príčinná súvislosť medzi nejakým protiprávnym konaním žalovaného a škodou. V tejto situácii by potom úplne zbytočne vypočúval prvoinštančný súd ďalších dvoch žalobcom označených svedkov (F. Y. a B. M.), ktorí sa mali vyjadriť za už popísaného stavu veci v podstate len k nepodstatným parciálnym otázkam tohto sporu (k stavu motora pri rozoberaní, resp. k rozsahu poškodenia vozidla).

26. Súd prvej inštancie preto správne žalobu žalobcu zamietol, a preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako po vecnej stránke správny potvrdil vrátane závislých výrokoch o trovách konania (II., III. výrok), pretože okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP.

27. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, a preto mu odvolací súd podľa § 396 ods. 1 s použitím § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP priznal voči žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % účelne vynaložených trov konania. O výške náhrady trov tohto odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

28. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).